

STUDENTEN WEEKBLAD

22e JAARGANG.
No. 17.

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, A. G. MARIS, E. KANN,
B. C. VAN BALEN WALTER, MEJ. J. BECKERING VINCKERS, G. E. GERST.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

DONDERDAG
5 FEBR. 1920.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN.

DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

DELFTSCH STUDENTENCORPS

IN MEMORIAM

A. OOSTHOEK

29 JANUARI 1920

Diep werden wij getroffen door het heengaan, na een sleepende ziekte, van onzen trouwen vriend en clubgenoot „Arie”.

In de vele jaren, dat hij in ons midden vertoefde, hebben wij hem leeren kennen en waardeeren als een trouw en opgewekt clubgenoot en als iemand, die afstak door een helder verstand en aanleg voor zijn studie.

Geen verwondering baarde het, dat hij door zijn natuurlijk opgewekte geest een ruime plaats in de harten van hen die hem kenden — blijvend wist te veroveren.

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

In Memoriam A. Oosthoek.

Delftsche Studentenbond.

„Oude Kachel.”

Gedachten en Gedichten.

Slachtoffer der Grafiek, door O. D. O.
Salmacis, door Willem Perk van Lith.

Vereenigingsleven.

R.-K. Stud. Ver. „Sanctus Virgilius.”
Sociaal-Techn. Ver. van Demokr. Ingenieurs en Architecten.

Ingezonden.

Liefdadigheidsfeest ten bate van Noodlijdende Weenske Studenten.

Boekbespreking.

Daimler Werkzeitung, door G.

Studiebelangen.

Vergadering van de afgevaardigden der Ned. Studenten.
De Delftsche Studie, door Ir. R. P. J. Tutein Nolthenius.

Technische Hoogeschool.

Examen-uitslagen.

DELFTSCHE STUDENTENBOND.

„Oude Kachel.”

Vrijdag 30 Jan. heeft ons tooneelgezelschap „De Oude Kachel” opgevoerd: „Piéto de Clown” van den heer A. G. F. Smit Jr. Het was iets nieuws, een operette was op den kroeg nog nooit vertoond. De proefneming is evenwel uitstekend gelukt, wat gezien de krachten die er aan meewerkten ook wel het geval moest zijn. De gemaakte reclame had succes, een volle zaal wachtte met spanning het optreden der acteurs af. Het geduld werd evenwel, zooals gewoonlijk, geducht op den proef gesteld. Gelukkig, dat de eminente dirigent „Ali Baba” ons met zijn orkest de tijd op aangename wijze kortte. Vol bewondering hebben we den geheelen avond de levendige gebaren, waarmee hij zijn discipelen leidde, gevolgd.

Toen men dan eindelijk achter het scherm gereed was, speelde de muziek: „Broken Melody”, als ouverture, en het doek ging.

't Was nacht. Zigeuners sliepen om een houtvuur. Plotseling kwam de zon op en bracht leven in het kamp. Een schoone Zigeunerin zette koffie voor het ontbijt, maar de mannelijke leden van de troep schenen hiervan niet gediend. Al heel spoedig had ieder zich voorzien van een flinke dosis minder onschadelijk vocht, en de gevolgen bleven niet uit.

Het nu volgend spel was als gewoonlijk zeer natuurgetrouw. In deze scène kunnen pandourliefhebbers hun hart ophalen, want de zigeuners ontpopten zich als uitstekende en hartstochtelijke spelers.

Het ligt niet in mijn bedoeling hier den geheelen inhoud van 't stuk weer te geven. Toch wil ik even memoreeren de scène van het 2e bedrijf, waarin „Marion” ons in verrukking bracht door haar fraaie fantastische steppendans de „Pusta Weta.” De mooie, met zeer bescheiden hulpmiddelen verkregen lichteffecten droegen zeer zeker tot dit succes bij.

Zonder uitzondering werden de verschillende rollen uitstekend gespeeld, wat pleit zowel voor auteur als acteur.

De krans door de D. S. B. aangeboden aan den schrijver lijkt mij een welverdiend bewijs van waardeering. Zoolang de Bond nog zulke auteurs, en niet te vergeten, acteurs bezit, zal zij bloeien.

Aan het slot wil ik alle medewerkers gelukwenschen met het succes verleden Vrijdag behaald.

Ik hoop, dat zij ons nog menig keer door een dergelijke avond moge verplichten; ze zullen dan niet weinig bijdragen tot een gezellig kroegleven.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Slachtoffer der Grafiek.

Ik heb wroeging. Ik heb op iemand een onheil losgelaten. Onnadenkend. Ik heb in een na-avondgesprek hem gezegd een grafiek te maken van zijn slapen en werken, cigarettens en sigaren en de stand zijner financiën. Had ik het maar niet gedaan. Den volgenden middag trof ik hem bezig het ding samen te stellen. Hij heeft n.b. geen seconde tijd te verliezen. Enfin de grafiek was werkelijk keurig. Geen grafostateekening kreeg zooveel zorg. Een spreuk erboven: „Luctor et emergo.” Ha, ha! Geen denken aan. Hij is gevangen in den ban der grafiek. Hij staat er uren voor te verkl... n. Iederen dag wordt het ding mooier. Er staat nu een electrisch licht op gericht. Hij leeft er naar. Hij slaapt langer of roeit door om er de raarste knikken in te krijgen, vergiftigt zich aan cigarettens om een hoog punt te krijgen ja zelfs zijne financiën richten zich er naar. Hij heeft tenminste een duivelsche veine.

Waar moet dat heen? Hij verklungelt zijn examen als dat zoo doorgaat. En dat heb ik allemaal op mijn geweten. De grafiek wegstelen? dat durf ik niet, dat zou misschien een te groote slag zijn, en dat heksending durf ik niet in mijn huis te halen. Praten met hem helpt ook niet meer. Conclusies trekt hij ook niet uit

zijn grafiek, wat ten slotte de bedoeling is, dat durft hij niet. Dat zou de grootste ramp zijn, dan moest hij geregeld leven, minder rooken, enz. enz.

Ik durf er bijna niet meer te komen. Het schouwspel van dien stakker is te bedroevend. Ik heb nog eene hoop. Dat is, dat op dit papier slechts voor 1½ maand plaats is. Misschien dat hij dan te laks is om een nieuwe voor de volgende maanden te maken. Als hij dan tenminste nog niet een maniak geworden is en andere manietjes opzoekt als 't drogen van planten, verzamelen van postzegels en debateren in 't S. W. Toch alles even hopeloos en zonder resultaat.

O. D. O.

Salmacis

door WILLEM PERK VAN LITH.

Aan den grooten meester HANS HEINZ EWERS.

O Salmacis, dochter der wateren, wier lichaam tot èèn werd met dat van Hermes en Aphrodites zoon!

Op een Zaterdag, die weinig van mijn energie vergde, omdat ik den vorigen dag dronken was geweest en dus tot in den namiddag geslapen had, ontving ik een uitnodiging om des avonds in Den Haag een avondje bij mijn vriend Arthur te komen doorbrengen. Arthur is een gelukkige ongelukkige, met een rijke vrouw getrouwd. Hij schildert en dicht, en aangezien ik een groot kunstliefhebber ben zonder in eenige kunst pogingen tot schepjen te doen — ik speel zelfs geen piano — rekt hij mij onder zijn allerbeste vrienden. Arthur houdt er, voor het grootste deel, dank zij zijn vrouw, een groote kring kunstenaars-vrienden op na, die van tijd tot tijd bij hem op avondbezoek komen en dan literaire, muzikale en dans-prestaties volbrengen. Zoo'n avond wordt dan een mengsel van cabaret, avondje-met-nette-meisjes, en moderne kunstsfeer. Begrijpelijkerwijze verlangde ik er meer naar den avond met mijn hond en mijn boeken door te brengen, haardje aan... Vriend van Asperen met zijn dwaze gezicht kwam echter bij mij om aan te kondigen dat ook hij dezen Zaterdag op Zondag in Delft bleef en plannen koesterde om 's avonds bij mij te komen. Nu is Van Asperen wel onderhoudend, maar zijn pijp stinkt verschrikkelijk. Ik hield hem dus met de Haagsche invitatie van het lijf. En terwijl ik zat te dineeren voelde ik mij zoo eenzaam, dat ik toch maar Den Haag en de conversatie boven Gyp en Schopenhauer — Schopenhauer is de hond maar — verkoos, en in den tram klom.

Arthurs vrouw Enny deed mij open. Zij bleef een oogenblik in den wijd geopenden deur staan om goed uit te komen in de mooie omlijsting, tegen den donkeren achtergrond, maar ik hield mijn oogen stijf op den zoom van haar rok gevestigd, dat is een der weinige beproefde middelen om een vrouw van haar stuk te brengen. Ze trok mij dan ook gauw naar binnen, hielp me overdreven lief met mijn jas, alles begeleid door manualen die mij tot stilte aanmaanden. Uit de richting van de zitkamers klonk muziek en zang.

Toen bracht Enny mij in het zijkamertje, verklaarde dat de meiden uit waren en zij aan het thee schenken was, dat juffrouw die-en-die zat te zingen en wij even moesten wachten met binnengaan tot zij klaar was. Vervolgens ging zij op de leuning van mijn stoel zitten, maakte een opmerking over mijn bleekheid, schikte mijn das, woelde door mijn haar, om het vervolgens weer in orde te brengen; allemaal dingen die mij naar mijn kalme kamer terug deden verlangen, desnoods met Van Asperen erbij. Ik kende de perversiteiten van deze vrouw allang, ik wist, dat zij er op berekend waren, de mannen — haar eigen man niet uitgezonderd — gek te maken, om ze daarna terug te stooten. Arthur noemde dat spontaneiteit, ik walgde er van, en was blij toen we het gezelschap binnen konden treden. Alleen was mijn entrée als huisknecht, met het theeblad met kopjes erg belachelijk, maar dat had ik er graag voor over, Enny was in het zijkamertje de belachelijke geweest. Niets is belachelijker dan een vrouw die bewust avances maakt. Ik redde mij met moeite uit de situatie door een burgermansgezicht te trekken en de thee rond te presenteren, zoodat ieder mij voor bediende aanzag. Maar midden in de kamer stond Arthur te „schitteren”, tenminste zoo hoorde hij het graag achter zijn rug noemen. Hij herkende mij natuurlijk en speelde de rol van ontmaskeraar met veel „esprit”. Ik was de risé. Voorgesteld en in vlotte conversatie gewikkeld, steeg ik echter spoedig in waarde, zoo zelfs, dat ik de aandacht trok van den een of anderen cher-maitre romancier tegenover mij. Hij ving een debat met mij aan en ik was in de gelegenheid op te merken dat zijn gezicht een gemeene trek kreeg als het energie ging uitdrukken. Ik verlangde al niet meer naar zijn romans. Maar alsof het afgesproken werk was, begon men hem om voordracht uit zijn nieuwste werk te smeeken. Gedurende het kwartier galmend-gedragen proza dat nu door de kamers golfde, had ik gelegenheid de andere gasten op te nemen. Artistentypes en markante koppen sloeg ik over, zoodat er niets te kijken overbleef dan een gezelschapje „aardige” jonge meisjes, buitengewoon alledaagsch, en eenige „nette” jongere heeren. Ik was op het punt mij te gaan vervelen, toen ik ineens een jonge vrouw zag, met een fijn besneden gezichtje en prachtig blond haar. Een mooie vrouw! welk een wonder in dezen tijd van voorliefde voor alles wat Engelsch is!

Tegelijkertijd herinnerde ik mij ook haar naam, zij was mij zooveen voorgesteld, maar ik had niet op haar gelet. Toen het proza uitgedreund was en ik een compliment aan den dichter handig had weten te vermijden, gelukte het mij de jonge mevrouw Lendinsky — zij was een Poolsche, met een Hollandsche diplomaat getrouwd en gescheiden — te bereiken. Na het eerste woord dat zij zeide, voel ik al dat het het zuivere lichtblauwe was, de reine

lucht om ons heen en tusschen ons; Wagner heeft het tegen wil en dank weergegeven in „Waldweben” van Siegfried; maar wie denkt er nu aan Wagner als hij een mooie vrouw ziet!

Wat ik tegen haar gezegd heb, weet ik niet, maar ik ben er zeker van dat het verstandig was, want nog geen half uur daarna, — er waren ondertusschen twee jonge dames aan het plastisch dansen geslagen — noodigde zij mij uit een kleine wandeling in de oranjerie te maken. Ik bood haar mijn arm aan en lette hoe zij het op zou nemen. Den duisteren driehoek van mijn smoking arm in kwam het wonderlijk fijne handje, als een slank reetje, dat in zorgeloos vertrouwen een donker bosch binnen huppelt. Wij gingen naar den Wintertuin. Eerst kwamen wij langs groote bedden chrysanten, en 't was alsof zij net als ik chrysanten haatte, die opzichtige grove bloemen met hun schijnbare exotische Oostersche afkomst — net van die dikke Haremdames uit een gemeene operette. Bij de Orchideeën bleven wij staan. Haar rechterhand streelde even over de bloemen, toen keek ze mij glimlachend aan. „Nee dat toch ook niet!” En we wandelden door tot bij de witte rozen, de oude afgezaagde witte rozen. Daar, op een bank, gingen wij zitten en begon ze mij van haar leven te vertellen en elke zin antwoordde ik met een zin over het mijne. Wij vertelden elkaar de uiterlijkste uiterlijkheden, van wonen, reizen en werk, en zelfs van onze liefhebberijen; van haar muziek, zij, ik van mijn hond. Bijvoorbeeld: „Houdt de hond van muziek?” „Ja, van draaiorgels — en ook van de moderneren”. „En zijn baas?” En dan keek ze me weer lachend aan. Zoo gewoon, zoo doorgewoone eigenlijk! — Als ze zoo iets gezegd had, zag ze droomerig voor zich uit, even maar. Dan praatten wij weer gewoon verder.

Toen kwam er ineens een oogenblik dat wij elkaar in de oogen zagen en ernstige bekentenissen aflegden. Om strijd vertelden wij elkaar onze belangrijkste gevoelens en gedachten, tot er een oogenblik kwam, dat ook dat niet meer noodig was en wij maar bleven aanzien, rustig, vast Daar kwamen stemmen aanmoppelen:

„Mevrouw! — Mevrouw Lendinsky . . . pianospelen . . . zit ze toch . . . is die ook weg . . . ja, die . . .” Wij vielen weder in de conversatieton terug en bereikten zonder stoornis het gezelschap. Mevrouw Lendinsky moest piano spelen. Ik ging achter haar staan, op een afstandje en — neen, genieten is het woord niet voor wat mij overkwam bij haar voordracht van Debussy's *Berceuse Héroïque*. Eerst een doodenmotief, dan het zoete wiegenlied voor den stervenden soldaat — even een trompetsignaal, onharmonisch trillend over de wijde eenzaamheid, dan, in een martiale dissonant; de voorslag van de Brabançonne. Overgang naar majeur en de Brabançonne is getransponeerd tot een volksliedje vol zoete vaderlandsliefde en ruig landelijk leven. Naar mineur terugkeerend, doemt het doodenmotief weer op, weer de trompet, nu heel ver; de berceuse blijft doorklinken. Elisabeth — hoe wist ik ineens dat zij Elisabeth heette? — preludeerde en begon te fantaseeren, wat weet ik niet meer — van toen af weet ik niets meer. Flauw zie ik in mijn herinnering hoe ik daar stond, bij een raam van de oranjerie, onder een hooge schemerlamp, ik keek haar kant uit, zag haar zitten voor de opengeslagen vleugel, half en profiel, de fijne lijn van het gezichtje vervloeiend, verward voor mijn schemerende oogen. Het heerlijke haar lichtte, maar heerlijker was een lichtstraal van dat oog, een lichtstraal van de lamp die weerkaatste in het vochtige oog, een lichtstraal die recht op mij af ging, die als een zeer zuivere edelsteen uitkwam tegen al het goud en bleek roze Die lichtstraal, ontstak in mijn hoofd een vlam van zoë vreemd, wild, bovenmenselijk denken, dat het was alsof ik niet weer een was, een wezen dat alleen stond en voelde en dacht, maar twee tegelijk, een die wonden sloeg en een die heelde, een die deed en wist, en een die stil zat en niet begreep, een die dacht en een die liefhad . . . twee wezens, of toch maar een Dat besef was er en groeide en mijn lichaam bevatte het niet meer. De eene lichtstip die nu en dan even tot een straal uitschoot, werd een zee van spattende vonken en stralen en daarna een heldere effen zee van licht. In dien transcendentalen toestand hoorde ik ineens de stem van Enny iets tegen haar man fluisteren en een plotseling gevoel van ongenoegen bekleemde mij. Ik dacht dat het een gevoel van jaloeschheid was, maar ik wou verder denken, doordenken, nu, nu ik de oorsprong van het leven kon vinden! Spottend lachte het van onderen. Jaloesch . . . op wie . . . op Arthur? op Enny? Een dolksteek van haat — een gevoel — er is strijd — uiteenscheurt het . . . weg . . . voorbij . . .

Ik zit voor de piano, ik speel, ik fantaseer, mijn linkerhand — wat een mooie handen heb ik toch! — mijn linkerhand, zoo klein als ze is, rolt arpeggios over de toetsen, de rechter zoekt en moduleert melodieën — de handen komen samen, gaan uiteen, ik vind een marschtempo, een krachtig voorbijtrekkende legerbende geef ik aan. eindig ineens, boos op mijn aanbidding van wat voor jaren al dood was, met een dissonant, ik tril in de hooge nooten, zing mijn verrukking uit over blauwe lucht, vogels, ik vlieg weg, zelf een vogel, en dan in de verte, zie ik de zee. En de zee buldert aan, de zee loeit en zingt, blauw, blauw, niets dan lucht en zee, dan ook geen lucht meer, zee alleen . . . verzingen . . . Het is uit. Ik sta op, ik ga de menigte in, laat mij becomplimenteeren, door Arthur de hand kussen — is hij nu gek geworden? Ik ga in een fauteuil bij de haard zitten en merk dat er drie of vier jongelui om mij heen komen staan, dat ik tegen hen lach en praat, hoewel ik doodelijk vermoeid ben. Ik voel hoe aller bliken op mij gevestigd zijn, ook de zijne. Ik zie zijn richting uit, kijk hem smeekend aan, toe kom hier! . . . Hij blijft staan, bij Enny staat hij te praten, kijk nu legt ze haar hand op zijn arm, streelt met haar blik zijn knap gezicht . . . zoo doet geen vrouw, die zich respecteert, ik haat haar! — En hij, hij die zooveen nog . . . Hij is het natuurlijk weer vergeten, het was maar een episode voor hem, een episode . . . toe, kom nou, ik heb je nodig . . . maar dat is allemaal onzin, wat hoef ik mij in mijn hoofd te halen! Ik weet het, ik ga naar huis, ik kan het sein tot weggaan geven — neen, 't is pas half elf! — dan maar hoofdpijn voorwenden, ik heb trouwens hoofdpijn.

Enny is boos dat ze gestoord wordt, goed zoo! Ik geef Enny een zoen — dwaas eigenlijk! Ik ga naar Arthur, begroet de aanwezigen, ook „hem.” Hij kijkt mij aan, uitdagend: hij vraagt mij niet of hij mij weg mag brengen. Mijn hand ligt slap in zijn vaste greep, het duurt maar heel kort . . . een van de anderen brengt mij naar huis — ik voel mij zoo ellendig, zoo diep-ellendig De romanschrijver loopt naast mij, doet pogingen om indruk op mij te maken, laat zijn sonore stem uitkomen; klein en soepel loop ik naast dien zwaar gebouwden mannenfiguur, maar ik voel heel goed zijn schijnbare grootheid, zijn belachelijkheid — en mijn macht. Voor mijn deur gekomen, bij het afscheid, zie ik hem schichtig rondkijken, ik zie de gemeene trek op zijn gelaat verschijnen; even ben ik bang — even geschrokken — maar als hij dan omarmen wil sla ik hem kletsend in zijn gezicht. Alleen ben ik niet verontwaardigd zooals een vrouw moet zijn, of zegt te zijn — ik lach hem uit, sla de deur dicht voor zijn verbluft gezicht, trek een lange neus tegen hem door het ruitje. Hij vloekt. — Als ik alleen ben, als ik in bed lig, komt de schrijnende pijn weer en ik lig machteloos en armzalig te huilen. Ontwakend uit een droomloozen loodzwaren slaap, zie ik dat het lang dag is. Het gaskachelje bij de toilettafel brandt lustig, in de badkamer hoor ik de geysers bruischen. Nelly staat voor mij in haar keurig wit-en-zwart kamermeisjes japonnetje met het theeblaadje met mijn thee en twee beschuitjes en de verhalen van de leveranciers. Een uur daarna zit ik in mijn warme wollen kimono in het kleine boudoirje de portefeuille door te kijken. Ik ga wat pianospelen, 's middags met een vriendin theedrinken, bij haar thuis dineeren, 's avonds naar de schouwburg, niet al te laat naar bed — ik voel mij heel wel, maar zoo vreemd, zoo onwezenlijk, zoo ongewoon. Voor mijn beste vriendinnen ben ik bang, als ze hun geheimen gaan vertellen schrik ik terug, zoek uitvluchten, voel mij als een indringeling. Het eenige wat ik heerlijk vind, is pianospelen, maar alleen bevalt mij de oude muziek die op mijn stapel ligt niet. Mozart en Schubert vervelen mij, Chopin irriteert mij — alleen Debussy blijft mooi. En verbeeldje, gisteren ben ik een winkel ingegaan en heb een paar Wagnerpartituren gekocht. Ineens zit ik midden in de *Tristan*, en ik wist niet, dat ik de liefdesverrukking van beiden, man en vrouw, zoo goed kan uitdrukken.

Zoo gaat het deze dagen door, maar als nooit zit ik te peinzen en de ondertoon van al mijn doen is droefheid en angst. Nog nooit heb ik zoo'n wild verlangen gekend naar één man bij afschuw voor de hofmakerij van alle andere mannen. Als ik bij een van mijn getrouwde vriendinnen ben en de gastheer en het geïnviteerde vierde rad mij omringen met hun attenties voel ik mij benauwd en schuchter worden, ik kruip ver achter in mijn stoel, als om bescherming te zoeken. Als zij daarentegen van iets idcéels praten, als het enthousiasme voor iets abstracts, het heerlijke belangelooze mannelijke over hen komt, leef ik mee, begin ik ook te praten . . . Zij zien mij verwonderd aan, spottend. Dat gebeurde vanavond. Ik zit nu nog laat te schrijven — ik ben bang, huiverig alleen Wat zou „hij” nu doen? Waar zou hij zijn? Op den kroeg, of werken, of in Den Haag hoe duidelijk staat mij ineens de bar voor de geest, ik kan het mij precies voorstellen Toch ben ik er nooit geweest. Wat! nooit geweest . . . stil nu . . . ik ben moe, ik ga slapen . . .

Mijn droom vannacht was verschrikkelijk, zoë kan het niet langer, er moet een eind aan komen! Ik wandelde door de bloementuin weer, en voelde alsof ik tusschen twee inliep, een man en een vrouw, nu kneep ik de eene, dan de andere; en als automaten keek hij naar haar en zij lachte. Toen waren er allemaal duivelsgezichten en een leek op de romanschrijver, hij grijnsde, zijn gezicht stond zoo intens gemeen Arthur kwam op mij toe, legde zijn arm quasi viendschappelijk op mijn schouder, drukte mij tegen zich aan — weg, ellendige . . . het is maar een droom, het is maar een droom, ik wil wakker worden . . . ik wordt wakker — mijn oogen, ik doe ze open . . . aùh! boven mij is het gezicht met de grijze haren, de diep gegroefde oogen, allemaal rimpels, en de grijns . . . het nadert . . . hij wil mij kussen . . . god, help, mijn man . . . jezus, help! . . . help!! . . . mijn man . . . weg . . . terug naar je kaaskoppenland . . . hondekind, en ik krijg hem mijn poolsche scheldwoorden naar het hoofd . . . hij nadert altijd, zijn gezicht is reusachtig geworden, ik zie alleen nog maar de groote puist op zijn voorhoofd, boven zijn vergroeiende, gemeene wenkbrauwen . . . help!!! ik ga schreeuwen, huilen . . . ik verlies mijn bezinning Nelly brengt mij met eau de cologne bij ze is in haar nachtpou, met een doek erover, armzalig, bibberend, met groote angsttoogen een vrouw, jasses, een bang, naar, klein vrouwtjesdier . . . slaafsch, hunkerend naar een paar lieve woordjes — bang voor de verschrikkelijke afgronden binnen in

(Wordt vervolgd.)

VEREENIGINGSLEVEN.

R.-K. Studentenvereniging „Sanctus Virgilius”.

TWEDE OPENBARE VERGADERING,

op Donderdag 12 Februari 1920, ten half acht, in de Bibliotheek der T. H.

Spreker: Dr. E. WASMANN S.J.

Onderwerp: „Der Gottes glaube, einst und jetzt.”

Namens het Bestuur,
E. KRAAIJVANGER, Secretaris.

Deze vergadering is toegankelijk voor alle docenten, assistenten en studenten.

Sociaal-Technische Vereeniging v. Demokratische Ingenieurs en Architecten.

Afdeeling DELFT.

OPENBARE VERGADERING op 9 Februari 1920, in de Kleine Concertzaal van de Stads Doelen.

Spreker: de heer F. M. WIBAUT.

Onderwerp: „Socialisatie van Bedrijven.”

Entrée f 0,25. Aanvang 7¹/₂ uur. Leden vrije toegang.

De Secretaris,

B. D. H. TELLEGEN BZN.

INGEZONDEN.

Liefdadigheidsfeest ten bate van Noodlijdende Weensche Studenten.

Door het Delftsch Studentencorps is in samenwerking met de Delftsche Burgerij een Liefdadigheidsfeest georganiseerd, dat op 6 Februari a.s. in de Stads Doelen zal plaats vinden. Aanvang 7¹/₂ uur precies.

De avond zal het karakter dragen van een fancy-fair met bal, cabaret en andere vertooningen.

Met 't oog op 't geringe aantal plaatsen, wordt een ieder aangeraden zoo spoedig mogelijk introductiekaarten aan te vragen à f 1,25 bij

M. DE BRUIJN, Oude Delft 215, Delft.

BOEKBESPREKING.

Daimler Werkzeitung.

Van onzen oud-redacteur, den ir. S. H. Stoffel w. i., ontvingen wij bovengenoemd blad, uitgegeven door de groote Daimler-Motoren-fabriek Stuttgart en waarin zeer goede artikels staan met opbouwende strekking in den oeconomischen chaos. Zoo vinden wij in het toegezonden exemplaar o. a. een artikel van Prof. Dr. Ing. Heidebroek, Darmstadt over de aanstaande arbeiders, de ingenieurs, aan wie hij een groote taak toeschrijft. Die taak is drieledig: 1°. een speurende werkzaamheid, 2°. een scheppende, 3°. een organiserende taak. Immers waar tegenwoordig als maatstaf moet gelden „Vergeude keine Energie” zooals de schrijver zegt, daar moet het scheppingswerk zoo zijn, dat geen overbodigen arbeid wordt vereischt, zoo, dat alles zijn grootst nuttig effect heeft. Scheppen eischt een kennen, een zich indenken in vormen van lichamen. Aan teekenen enz. hecht de schrijver dan ook een groote waarde. Maar tijdens het scheppen komt men steeds voor vragen te staan op natuurwetenschappelijk gebied. Een buitengewoon gewicht moet dan ook gehecht aan de natuurkunde, scheikunde en aan „die Königin der technischen wissenschaften”, de mechanica. Op deze gebieden moet de speurzin des ingenieurs zich richten. Maar de organisatorische talenten, het karakter, de menschenkennis van den ingenieur werpen een zeer groot gewicht in de schaal. Daar hangt ontzettend veel van af. Vooral tegenwoordig en zeer bepaald in een land als Duitschland waarvoor het artikel bestemd is. De organisator zal zijn handelingen richten naar de omstandigheden en materiaal zoowel menscheijk als stoffelijk waarmee hij moet werken. Een ingenieur wordt in den praktijk voor een berg van moeilijkheden geplaatst. Hij moet dan ook vooral in den tegenwoordigen tijd een degelijken basis hebben om hierop zijne verschijning in het openbare leven mogelijk te maken, maar die basis aldus op te vatten, dat de ingenieur moet zijn een persoonlijkheid, (veelal verkeerd opgevat) een man die tegelijk is, *vernunfteling, mensch en karakterpersoon*. Ziehier een moeilijke maar schoone opdracht.

In hetzelfde blad vinden wij verder een artikel betoogende het belang van practisch werken voor de aanstaande leiders en voor de werknemers. Zij leeren elkaars hoedanigheden kennen en erkennen, en voelen dat zij voorbeschikt zijn om samen den strijd om het bestaan te voeren voor de heele maatschappij.

Verder vinden we een zeer doanker gestemd artikel getiteld: „Hand! Nicht Kopf!” waarin Prof. Dr. Hofmiller de toekomst schetst van het intellect in Duitschland. Door het verliezen van groote gebieden komen veel intellectueelen los, er vallen groote afzetgebieden in de toekomst af, het groote getal ontslagen officieren, verder de geweldige verarming die dwingt om te bezuinigen op arbeidskrachten en om kunstindustrieën in omvang te verminderen, enz. enz. Het stemt werkelijk droevig om den toestand van die categorie menschen te bekijken. Gezwegen verder van hun tractementen. Hofmiller raadt dan ook aan om alvorens zich een intellectueelen betrekking te kiezen zeer goed en nauwkeurig te overwegen of men er voor deugt en om anders maar beter handenarbeid te gaan doen, wat heusch niet vernedert en ten slotte ook aan behoefte moet voorzien. „Die praktischen Berufe, die Handwerke, werden in der Wertschätzung ebenso steigen, wie die Studierten sinken. Wir stehen am anfang einer völligen Umwälzung im Berufswezen. Wer hell ist greift zu. Die Konkurrenz wird sehr scharf werden. Wer lang überlegt kommt unter die Räder.” (Dit slaat voorloopig voor-namelijk op Duitschland natuurlijk).

Dit blad bevat zeer lezenswaardige artikels en kan allen zeer aanbevolen worden.

G.

STUDIEBELANGEN.

Vergadering van de afgevaardigden der Ned. Studenten.

Donderdag 22 Januari kwamen te Utrecht bijeen de afgevaardigden van alle universiteiten en hoogeschoolen van Nederland, om de mogelijkheid te overwegen te komen tot een nationale studenten-studieorganisatie en een request te zenden aan de onderwijsraad inzake het Academisch Statuut.

De heer P. J. Idenburg opende om half 12 de vergadering met een inleiding; eerst besprak hij het ontstaan dezer actie. De kiem der beweging ligt in Amsterdam, waar eenige professoren en studenten nu ongeveer ³/₄ jaar geleden een bijeenkomst hadden. Wederzijdsch werd behoefte gevoeld aan meer contact en aan gelegenheid om quaesties het Amsterdamsche universitaire onderwijs betreffend te bespreken. Meerdere samenkomsten volgden, echter bleek spoedig de noodzakelijkheid de meening der Amsterdamsche studenten te leeren kennen, waartoe een enquête werd ingesteld. (Het beknopt verslag hiervan is in „Minerva” van 22 Jan. gepubliceerd).

Inmiddels kwam het ontwerp voor de wijziging der Hooger Onderwijswet. Het was te laat hierop nog invloed te oefenen. *Echter bereikten de studenten de officieuze mededeeling dat indien ze nationaal hun wensch te kennen gaven gehoord te willen worden in zake het Academisch Statuut, de Onderwijsraad hierin zou toestemmen. Plaatselijke rapporten zouden evenwel van geen invloed zijn.*¹⁾

15 Februari werd genoemd als de datum, waarop de studenten hun wenschen in hoofdtrekken zouden moeten inleveren, terwijl ze deze voor 15 Maart met argumenten zouden moeten staven.

Moet de nationale vergadering zich beperken tot het Academisch Statuut of is een permanente nationale organisatie noodig? Een blijvende organisatie is noodig, want: 1° overleg met de regeering over het Academisch Statuut zal wenschelijk blijven om de nieuwe regeling te laten doordringen, 2°. ook zullen er steeds quaesties van algemeenen aard zijn, 3° nationale bespreking der nationale faculteitsaangelegenheden zal altijd gewenscht zijn, 4° er worden pogingen gedaan om tot een internationale vereeniging te komen.

Denemarken, Noorwegen, Zweden en Frankrijk zijn reeds nationaal georganiseerd. Pogingen daartoe worden gedaan in België, Engeland, Zwitserland en Duitschland. Frankrijk en Denemarken trachten internationale betrekkingen aan te knopen. In dit verband noemde de heer Idenburg als belangrijk het boekje van Mahrholz: „Der Student und die Hochschule”.

Na afloop van deze inleiding besloten de afgevaardigden der universiteiten (Leiden, Amsterdam S. U. en V. U., Utrecht en Groningen) tot het zenden van een request aan de Onderwijsraad om inzage te krijgen van de stukken en gehoord te worden met betrekking tot het Academisch Statuut.

[De hoogeschoolen (Delft, Rotterdam, Wageningen en de Veeartsenijschool, welke laatste door een verzuim niet aanwezig was) komen bij deze wijziging van het Statuut niet in aanmerking].

Inhoud van het request:

Utrecht, den 22 Januari 1920.

Aan
de Onderwijsraad, Afd. Hooger Onderwijs
te 's-Gravenhage,

geven met verschuldigde eerbied te kennen, ondergeteekenden, als afgevaardigden van de studenten van alle universiteiten in Nederland bijeen te Utrecht op den 22 Januari 1920, in gebouw „Irene”, daartoe bijgevoegde geloofsbrieven aangewezen,

dat aan de studentenwereld is ter oore gekomen, het voorstel van de regeering om ingrijpende wijzigingen aan te brengen in de algemeene maatregel van bestuur tot uitvoering van de H.-O.-wet, dat daarop onder die studenten het verlangen is ontstaan om gehoord te worden over deze aan te brengen wijzigingen,

dat zij hierbij aan dit verlangen uiting geven als gemachtigden van die studenten,

redenen waarom zij uwen Raad namens die studenten verzoeken:

I. inzage te bekomen van de daarop betrekking hebbende stukken,
II. gehoord te worden in zake de door Uw Raad voorgestelde wijzigingen,
hetwelk doende enz.

(volgen de namen).

Hieraan werden de geloofsbrieven der afgevaardigden als bijlagen toegevoegd.

Met betrekking tot de werkwijze in zake het Academisch Statuut, werd besloten dat de afgevaardigden der universiteiten faculteitsgewijze zullen vergaderen, ten einde de plaatselijke rapporten onderling te vergelijken. Vervolgens zullen allen bijeenkomen om de resultaten te bespreken. Er zal één hoofd-rapport opgesteld worden, met als bijlagen de plaatselijke rapporten.

Verder werden er twee commissiën ingesteld, één ter regeling van het werk voor het Academisch Statuut, bestaande uit:

den heer P. J. IDENBURG, praeses, (Amst.),
mej. E. H. ANDRIESSEN, ab-actis, (Leiden),
den heer H. J. C. TENDELOO, quaestor, (Utrecht),

¹⁾ Cursiveering van Red. „Minerva.”

Zie vervolg Tweede Blad.

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD van
5 FEBRUARI 1920. No. 17.

en een commissie voor het ontwerpen van een reglement voor een nationale organisatie. Hiertoe werden aangewezen:

de heeren P. J. IDENBURG, praeses, (Amst.)
J. C. B. EYKMAN, ab-actis, (Utrecht).
D. W. STIKKE, (Groningen).
J. B. ZEYLEMAKER, (Leiden).
W. O. JULIUS, (Delft).

De hierin niet-vertegenwoordigende plaatsen zullen rapporteurs aanwijzen.

Ten einde aan deze commissie leiding te geven bij haar werkzaamheden, werd besloten, dat elk der universiteiten en hoogeschoolen een programma harer wenschen ten opzichte van het reglement voor 1 Maart bij de commissie zou insturen, terwijl de vergadering reeds op enkele punten haar wenschen in deze uitspraak: 1°. werd een motie aangenomen van den volgenden inhoud: de vergadering spreekt de wenschelijkheid uit, dat de commissie tot ontwerpen der statuten vóór alles de organisatie op studiegebied in den ruimsten zin zal fundeeren; 2°. adviseerde de vergadering de onkosten om te slaan over de universiteiten en hoogeschoolen.

Naar aanleiding van het verzoek van het Bureau voor Vrouwenstudie, kreeg deze commissie van de vergadering de bevoegdheid om, indien haar dit later noodig leek een subcommissie in te stellen voor onderzoek inzake meisjesstudie.

Ten slotte wees de heer Rümke op het belangrijke feit, dat de heer Idenburg dien dag tot stand had gebracht. Van nu af begon het werk ter voorbereiding van de nationale organisatie en voor het Academisch Statuut. Uit naam der vergadering wenschte hij den heer Idenburg geluk met wat hij tot nu toe bereikt had.

Om 4 uur sloot de Voorzitter de vergadering, teneinde de afgevaardigden der universiteiten gelegenheid te geven faculteitsgewijze met elkaar overleg te plegen over de te volgen werkwijze ten opzichte van het Statuut en de data hunner vergaderingen af te spreken. (Overgenomen uit „Minerva”).

De Secretaris van de C. C.

F. W. VAN BERCKEL.

De Delftsche Studie

door

Ir. R. P. J. TUTEIN NOLTHENIUS.

(Overgenomen uit „De Ingenieur”).

Het zij schrijver dezes vergund deel te nemen aan de gedachtenwisseling omtrent de gebreken der Delftsche studie. En hij meent hiertoe eenigszins recht te hebben, omdat door hem reeds een vijftigtal jaren geleden dit onderwerp ter sprake werd gebracht in de „Delftsche Studenten-Almanak.”¹⁾ Wel deed hij — vele jaren later — in hetzelfde jaarboek amende honorable op sommige punten, maar toch, in hoofdzaak, blijft hij bij zijn overtuiging dat de polytechnische studiën geenszins voldoen aan hedendaagsche eischen.

Gelukkig dat ook eindelijk de studeerenden zelf beginnen te bemerken, dat er veel aan hun opvoeding hapert!

Doch dringen zij wel door tot de kern van het vraagstuk? Het komt mij voor, van niet. Doch wèl te begrijpen: omdat wat de hoofdfactor is bij alle schoolopvoeding, voor hen nog waardeloos schijnt, en eerst waarde verkrijgt als het te laat is. Die hoofdfactor is tijd, en wel bepaaldelijk: leeftijd.

Ziehier wat de beroemde natuuronderzoeker Huxley schrijft omtrent de opvoeding van geneeskundigen. En deze woorden van den even scherpzinnigen als practischen geleerde worden met te grooter genoegen aangehaald, omdat zijn uitspraak immers een vak betreft, waarbij volgens het algemeen oordeel, beter dan bij eenig ander vak, de universitaire studie tot het einddoel kan leiden. Een in de medicijnen gepromoveerde toch vestigt zich dadelijk na afloop zijner studiën als geneesheer, en ieder vertrouwt hem zijn leven toe. Welk advocaat, welk technicus kan op zulk een blind geloof aan zijn talenten bogen?

Huxley, die oorspronkelijk medicus was, schrijft in 1892 als voorzitter der commissie tot reorganisatie van het Londonsche onderwijs aan den niet minder bekenden hoogleraar Ray Lancaster:

„The problem of the medical university is to make an average man into a good practical doctor before he is twenty-two, and with no more expense than can be afforded by the class from which doctors are recruited, or than will be rewarded by the prospect of an income £ 400 to £ 500 a year.

It is not right to sacrifice such men and the public, on whom they practise, for the prospect of making one per cent of medical students into men of science.”

Als altijd, zoo ook hier, stelt Huxley zijn criterium juist. Op 21-, hoogstens 23-jarigen leeftijd moet wie „geleerde” wil worden de wijde wereld in. Niet alsof dan de opvoeding voltooid ware; de wetenschap is oneindig, evenals het heelal, en tot den laatsten ademtucht is te studeeren. Doch op dien leeftijd gekomen moet ieder geleerd hebben zelf verder te werken, zelf te zoeken, zich verder te bekwamen met behulp van tijdschriften, van boeken

¹⁾ „Een terugblik”, door R. P. J. Tutein Nolthenius, Delftsche Studenten-almanak 1875. Het artikel was een critiek op de, volgens schrijver, overwegende wiskundige richting van het onderwijs aan de P. S.

Hoewel het artikel ondertekend was, oordeelde de meerderheid der toenmalige redactie het zoo hemelbestormend, dat zij het alleen maar wilde plaatsen met de noot: „de inhoud en strekking van dit stuk blijft geheel voor rekening van den schrijver.” (Red.)

uit bibliotheken, vooral door den omgang met ouderen... meestal en terecht als ondergeschikte.

Een reorganisatie enkel van de Delftsche studie ware hiertoe onvoldoende. Want veel vroeger moet jongeling of meisje in deze richting getraind worden. Vèél meer dan tot nu toe het geval is, moeten H. B. S. en Gymnasium leeren zelfstandig werken. O.a. door het aantal verplichte vakken zeer te beperken, door het invoeren van keuze-vakken. (Men leze daaromtrent o.a. wat ik schreef in *Nieuwe Wereld*: Indrukken en aantekeningen tijdens een reis door de Vereenigde Staten van Noord-Amerika). Want er mag — wat onderwijsmethoden betreft — geen kloof blijven bestaan tusschen Middelbare en Hoogere School. Dát is het groote gebrek, en oorzaak van alle teleurstelling. Wie tot haast den mannelijken leeftijd aan den leiband heeft geloopt, moet wel struikelen als hij op de universiteit wordt losgelaten.

Hoe weinigen zich van dit groote euvel bewust zijn, die toch gevoelen dat ons onderwijs is te reorganiseeren, bewijst o. a. ir. H. Enno van Gelder, wiens plannen overigens zooveel instemming verdienen. Deze toch verlangt in zijn opstel: „Wat moet volgen op de driejarige Hoogere Burgerschool?” (*Vragen des tijds* 1914), een driejarigen vervolgcursus, wil dus het Middelbaar Onderwijs nog één jaar langer doen duren, in plaats van — wat veel meer noodig is — die studie tot vier jaren in te krimpen.

En waarom stelt hij zulks voor? Omdat — schrijft hij — het onderscheid tusschen de wijze van behandelen der stof op de Middelbare School en Hoogeschool te groot is, de leerling dus meer vrucht zal trekken van het onderwijs bij langer verblijf op eerstgenoemde inrichting, dan bij het gaan naar de Universiteit. Derhalve: nóg langer wil hij den leerling schooljongen laten! En juist het omgekeerde is noodig.

Zij, die thans aan de Technische Hoogeschool of aan de Universiteit komen (want Gymnasium en H. B. S. staan opvoedkundig op één lijn), zijn inderdaad schooljongens, en zij zijn het zóó ter dege, dat zij zulks eigenlijk de heele Delftsche studie door blijven. Vandaar dan ook de klacht dat er zoo weinig voeling bestaat met de hoogleraren. De studenten zijn aan kindermeyden gewoon, hebben niet geleerd zelfstandig te staan en te loopen.

En niet enkél bij de studie komt dit gebrek tot uiting. Ook het groenloopen zoude geenszins zoo (te recht) berucht zijn, indien groenen en ontgroeners niet in de kinderschoenen stonden. Noch slachtoffer, noch beul hebben *selfrespect*, geen van beiden zijn *man*, denken en handelen mannelijk. Geen van beiden hebben eenig gevoel van verantwoordelijkheid. Niet door reglementen, niet door straffen of afkeuringen zal dat leelijke verschijnsel verdwijnen: de opvoeding moet een andere worden. Wat de padvinderij doet in de buitenlucht, moet het zelfwerken doen op Hoogere Burgerschool en Gymnasium: jongeling en meisje leeren eerbied krijgen voor anderen en zich zelf.

Ten slotte meen ik niet beter mijn gedachten te kunnen belichamen, dan door aan te duiden wat ik iemand zoude aanraden, die in Nederland zijn technische studies wenscht te voltooien. Ziehier het recept: Vier jaren Hoogere Burgerschool, twee jaren Middelbare technische School, twee jaren Technische Hoogeschool. Zodoende zal hij den leergang voltooid hebben ongeveer op het tijdstip zijner staatkundige meerderheid, welke leeftijd ook die der zelfstandig-making moet zijn.

Maar — hoor ik beangste ouders uitroepen — zodoende behaalt mijn lieveling geen enkel diploma, en:

Nur was mann schwarz auf weiss besitzt,

Kann man getrost nach Hause tragen.

gelijk reeds Goethe's student opmerkte.

Volkomen juist; doch is dit geen groot voorrecht? Zodoende is hem de kans ontnomen zijn heele leven op die krukken voort te sukkelen. En daarenboven is hij ook gevrijwaard voor geestdoodende en beurs-ledigende ambtenaarsbaantjes. (Wordt trouwens nooit ambtenaar als gij niet voldoende fortuin bezit, om buiten het traktement te kunnen leven; anders wordt ge niet dienaar, doch slaaf van Staat, gemeente of groote maatschappij). En dit gevoelen is zulks niet enkel van schrijver dezes. Waldorp — zeker nog niet vergeten in ingenieurskringen, wilde niet dat zijn hoogst talentvolle zonen met het Delftsche diploma belast werden. En de uitkomst heeft hem gelijk gegeven. (Gelijk vanzelf spreekt moesten ze naar den vreemde, doch ons land heeft broodnoodig pioniers, allermint huiszittende armen).

Natuurlijk ware het beter indien ons onderwijs zoodanig gereorganiseerd werde, dat een leergang als de hierboven geschetste een normale kon zijn. Doch, waar wij zoo in alles van uit Den Haag geregeerd worden, kan niet gewacht worden op zulk een hervorming. Gouvernemen ten gaan altijd een slakkengang.

Wordt tot herziening van ons technisch onderwijs overgegaan, dan zeer zeker is een zoo nauwe aansluiting te vormen tusschen Middelbaar Technische School en Hoogeschool, dat de eerste worde tot onmisbaar doorgangshuis, al zij daarbij niet de geheele middelbare leergang af te loopen. Tevens ware de Hoogeschool zoodanig te reorganiseeren, dat dan na twee-jarige studie een vak-diploma worde behaald, voldoende voor de gewone practijk, en daarom door *meesters*-diploma aan te duiden (mr. ingenieur). Voor wie met wetenschappelijk doel wil verder werken (Huxley's one percent) sta een verdere tweejarige cursus open, eindigende met het dokters-diploma (dr. ingenieur).

Wat de Hoogere Burgerschool betreft, is reeds gewezen op de noodige shifting in verplichte en keuze-vakken. Verdere wetenschap worde in vrije voordrachten bijgebracht, welke 's avonds gegeven, ook voor anderen dan scholieren toegankelijk kunnen zijn — en zeer opvoedend zullen werken... óók voor de leeraren zelf. Dezen toch hebben meer kritiek noodig, óók meer waardeering dan de school kan geven.

Nóg een groote hervorming is noodig, teneinde aan de leerlingen levenslust te geven. De statistiek leert dat duizenden Hoogereburger-

schoolscholieren om een of andere reden, voor het eindpunt te bereiken, een anderen weg kiezen. Heel hun leven blijft hun bij dat neerdrukkende gevoel niet een tastbaar bewijs te hebben van hun schoolarbeid. Aan het einde van elk studiejaar worde dus den leerling een diploma uitgereikt, vermeldende zijn standing. Het eindexamen H.B.S.; zal daardoor teruggebracht worden tot wat het eigenlijk moet zijn: enkel een bewijs van vijfjarige studie.

Bewegelijkheid, vrijheid; ziedaar wat aan ons onderwijs ontbreekt! Op bovengeschetste wijze kan die verkregen worden; en ook zal zodoende dat onderwijs beter gelijken tred houden met de vele en zich steeds wijzigende eischen der samenleving.

Alleen ook zodoende zal de school bijdragen tot hetgeen zij te zeer verwaarloosde; *de karaktervorming*. En geleidelijk zullen hierdoor al die vraagstukken tot oplossing komen, welke de negentiende eeuw — verblind door het licht der wetenschap — niet eens zag, allermint stelde, hoewel maar al te duidelijk blijkt — het duidelijkst wellicht door deze oorlog — dat zonder schade aan ziel en lichaam de ethische vraagstukken niet mogen worden voorbijgegaan.

la Tour de Peitz (Vaud).

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Candidaats-Examen Januari 1920.

Geslaagd voor:

Civiel-Ingenieur.

W. A. N. Aberson.
H. G. A. Bakhoven.
F. M. C. Berkhout.
P. J. Berrevoets.
A. Bos.
M. J. Breuning.
W. Buddingh.

J. Buining.
P. P. Bijlaard.
Jhr. G. W. van der Does.
L. B. van Dijk.
W. L. Eerkes.
F. J. B. G. Geers.
G. J. de Glee.

P. de Gruijter.
W. Gijzen.
W. C. D. Haarman.
H. Hartogh Heijs van de Lier.
H. H. ten Have.
J. J. M. Hermans.
D. J. Heufi.
J. J. Heyting.
P. K. de Jager.
J. O. de Kat.
R. J. Klein.
P. M. Knols.
W. van Konijnenburg.
W. P. Kruijswijk.
J. Kuipers.
G. F. M. Loep.
W. van Ommen.
M. C. E. Pataky.
J. Potma.

J. A. Prins.
J. A. de Priester.
J. M. Reijseger.
J. C. N. Ringeling.
P. P. Steneker.
G. F. M. Stibbe.
D. B. Talma.
J. P. van Toulon van der Koog.
A. E. J. Ungerer.
H. Vis.
W. N. van Vliet.
A. M. Vroeg.
J. A. Wagenvoorde.
J. A. J. Wessels.
N. H. Westra.
K. E. Wittkop.
C. H. Wittenberg.
C. H. G. van Zijll de Jong.

Electrotechnisch Ingenieur.

J. K. van Deventer.
R. G. Gerritzen.
H. Giesbers.
S. L. Groenewoud.
G. A. ten Hoopen.
S. Isaäcson.
A. B. Kelder.

A. J. Odinot.
G. Riemer.
D. C. Schumm.
Mej. E. G. F. W. Vaes.
W. A. Vitranga.
W. L. Z. van der Vegte.
G. B. van de Werfhorst.

Ingenieurs-Examen Januari 1920.

Geslaagd voor:

Bouwkundig-Ingenieur.

Mej. E. C. Zeeman.

ADVERTENTIEN.

TE KOOP GEVRAAGD:

GEDRAGEN COLBERT-COSTUMES

wordt betaald tot f 32,50 per pak.

— KOOPT OOK ENKELE PANTALONS. —

Brieven onder No. 16 aan het Bureau van dit Blad.

Voor de levering van

Delftsche Limonade-Siropen

beveelt ondergetekende zich beleefd aan.

W. DE HOOGH,

Oude Delft 152.

Telefoon 15.

ONTVANGEN: eenige exemplaren

Emblem-Motoren, 5-7 P.K.

(Prachtmachines.)

C. SLOK, Motorhandel, Oosteinde 115.

GELEGENHEID TOT

DINEEREN

VOOR 6 PERSONEN à f 1,15.

ADRES OUDE DELFT 120.

Mr. WILLIAM W. DAVIDSON,
TEACHER OF ENGLISH.

Blind Englishman, educated at the Royal N. College,
London, gives conversation lessons.

Address: 97 ROTTERDAMSCHER WEG, Delft,
(2 minutes' walk past Jaffalaan).

DRINKT:

Grog van B. A. M. Arak

(zeer Oude Batavia-Arak)

de fijnste en meest verwarmende!

N.V. Kleermakerij E. Staal

Dir. C. E. C. PIETERSE.

Den Haag, Lange Houtstraat 20

Telefoon H. 3535.

**ONTVANGEN NIEUWE ENGELSCHES STOFFEN
VOOR AANSTAAND SEIZOEN**

IN ALLE PRIJZEN EN GENRES.

Colbert-costumes van af f 100,-.

Vraagt stalen ter inzage.